BIJLAGE 1 – Overzicht regelingen rond backpay en oorlogsschade

Regeling	*Inhoud/doelgroep.*
1947-1949 Rehabilitatie-regeling (Indisch)	Gericht op het op de been brengen van door de oorlog getroffen huishoudens. Indisch Gouvernement gaat niet over tot uitbetaling van het salaris van ambtenaren gedurende de Japanse bezetting. In plaats daarvan wordt er een beperkt aantal maanden salaris betaald (afhankelijk van gezinsgrootte). Geen vergoeding voor oorlogsschade.
1949 – Wet Materiële Oorlogsschade (voor Nederland)	Deze wet regelt tegemoetkoming voor wie materiële schade heeft geleden gedurende de oorlog. De wet is expliciet afgebakend tot Nederlanders in Nederland. Andere delen van het Koninkrijk vallen erbuiten. NIOD (Keppy) concludeert dat Nederland noch Indonesië een gelijkluidende regeling hebben getroffen.
1949 Soevereini-teitsoverdracht Indonesië	Op 27 december 1949 komt er een einde aan een relatie van 350 jaar tussen Nederland en Indië. Indonesië neemt rechten en plichten over van het Nederlands-Indisch Gouvernement. Indonesië is niet geneigd backpay en oorlogsschade prioriteit te geven bij de opbouw van de nieuwe natie. Voor oorlogsschade speelt daarbij tevens mee dat Japan per verdrag met de geallieerden uit de wind werd gehouden voor aanspraak op schade.
Eind jaren '50 Rechtszaken en uitspraken in laatste instantie over backpay	Indonesië betaalt geen achterstallige salarissen. Daarop stappen claimanten naar de rechter. De Hoge Raad geeft slechts een oordeel op de vraag of de juiste partij in het geding is. In casu is dat niet de Nederlandse Staat, maar de Republiek Indonesië. Formeel gezien had Den Haag geen juridische verantwoordelijkheid voor de kolonie, Nederlands-Indië was financieel autonoom. Rechtsopvolger van het Nederlands-Indisch gouvernement is de Indonesische regering. Het Hof bevestigt dat de Nederlandse regering juridisch niet verantwoordelijk is voor de backpay.
1966 Traktaat van Wassenaar	Deze overeenkomst tussen Nederland en Indonesië uit 1966 betrof claims die waren ontstaan in de periode tussen de soevereiniteitsoverdracht (1949) en het verbreken van de diplomatieke betrekkingen tussen beide landen (1962). Ze hadden betrekking op door Indonesië genationaliseerde Nederlandse eigendommen. Nederland ontving conform afspraak in tranches tot en met 2003 NLG 689 miljoen (incl. 89 mln. rente). Daardoor heeft Nederland in ieder geval nog een deel van de claims kunnen betalen. Backpay was expliciet geen deel van de afspraken.

1981 Wet Uitkering Indische geïnter-neerden.	Een Commissie van drie Kamerleden (PvdA, CDA, VVD) wil symbolische genoegdoening. Juridische onderbouwing uitbetaling backpay politiek geen optie, daarom uitkering vanwege oorlogsleed. Voor alle krijgsgevangenen en burgergeïnterneerden van de Japanse kampen. ‘Backpay-doelgroep’ daarmee niet volledig bereikt. Wet Uitkering Indische Geïnterneerden (UIG, 1981) leverde eenmalige belastingvrije uitkering van NLG 7500. Niet geïnterneerde Indische Nederlanders vielen hier buiten, evenals de meeste vrouwen. Totaalbedrag was NLG 300 mln.
Eind jaren ’90 Kabinet stelt onderzoeks-commissies in	Door de rijksoverheid worden 5 commissies ingesteld die het hele terrein van het rechtsherstel rond de Tweede Wereldoorlog en de strijd in Nederlands-Indië bestrijken. De bevindingen van deze commissies lagen ten grondslag aan de vaststelling van (vermoedelijke) gebreken in het naoorlogse rechtsherstel en de kabinetsbesluiten die daarop (in 2000) volgden: - Contactgroep Tegoeden WO II (Commissie Van Kemenade) - Commissie Kordes (Tastbare zaken) - Commissie Scholten (Financiële tegoeden) - Commissie Van Galen (Indische tegoeden) - Commissie Ekkart (Teruggave kunst)
2000 Het Gebaar	Gericht op na de Japanse bezetting naar Nederland gerepatrieerde binnen- en buitenkampers en Molukkers, die nog in leven zijn op moment van besluitvorming (97.000 uitkeringen uitgekeerd). De grondslag van het gebaar werd als volgt geformuleerd: *“Op grond van die vermoedelijke tekortkomingen in het Indisch rechtsherstel in combinatie met diverse andere problemen waarmee de vervolgingsslachtoffers zich na de Japanse bezetting geconfronteerd zagen - met name de vijandige bejegening door Indonesiërs die naar onafhankelijkheid streefden en de grenzen die de ontwikkelingen in de periode tot aan de soevereiniteitsoverdracht hebben gesteld aan het rechtsherstel – acht de regering een gebaar op zijn plaats.”* Het ging om erkenning/spijt over gebreken in het naoorlogs rechtsherstel en “bureaucratische kille ontvangst”; vandaar een eenzijdig materieel ‘gebaar’ vanuit de Nederlandse overheid. Op verzoek van het IP betrof het ook individuele uitkeringen, naast collectieve doelen. Tevens werden aspecten van rechtsherstel betrokken in het historische onderzoek (NIOD-onderzoeken). Totaalbedrag was NLG 385 mln.
Wuv (1973), Wubo (1984) en	Structurele uitkering voor wie kan aantonen vervolgingsslachtoffer danwel oorlogsgetroffene te zijn (Joods en Indisch). Wiv betreft

Wiv (1986)	tegemoetkoming voor deelnemers Indisch verzet. Bewijslast in deze wetten ligt geheel bij aanvrager (formulieren, gesprekken/procedures, bezwaren), hetgeen ook raakt aan oude wonden en verdrongen herinneringen. Totaalbedrag van deze oorlogswetten bedraagt nu nog ca. 300 mln per jaar (aflopend door demografie).
Zorg (Pelita)	Structurele aanvullende subsidie voor begeleidende instellingen van oorlogsgetroffenen. Stichting Pelita geeft dit vorm voor de Indische doelgroep en wordt daartoe structureel ondersteund. Dit betreft nu 3-4 mln per jaar (aflopend door demografie).